

מדור הבחינות

מינהל הסטודנטים

אוניברסיטת בר-אילן

מספר סידורי 1105568

מס' מח': 21

שנת: תשע"ב סמסטר: 1 מועד: 1 מטלה: 1

קורס: 99 380 01 אתיקה מקצועית

המחברת נבדקה ביום: _____

הציון: 85

85

חתימת המרצה: _____

מס' סידורי _____ מתוך _____ מחברות

הוראות לנבחן

1. עליך להבחן בחדר בו הנך רשום.
2. הנח ליד המשגיח בבחינה את חפציך האישיים כגון: תיקים, ספרים, מחברות, מכשירים סלולריים, קלמרים וכו'.
3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
4. מסור למשגיח/ה על הבחינה תעודת זהות וכרטיס נבחן חתום ותקף לסמסטר בו מתקיימת הבחינה.
5. היציאה לשירותים במהלך הבחינה אסורה בהחלט. נשים בהריון ונכחנים באישור מתאים רשאים לבקש מהמשגיח/ה לצאת. היציאה בליווי המשגיח/ה ובהתאם לנוהלי האוניברסיטה.
6. נבחן היוצא ללא רשות מחברתו תפסל ותועבר לוועדת משמעת.
7. יש להישמע להוראות המשגיח/ה. אין לעזוב את חדר הבחינה ללא קבלת רשות. חל איסור מוחלט לפנות לנבחנים אחרים בכל עניין ודבר. בכל עניין פנה למשגיח/ה.
8. בתחילת הבחינה מלא את פרטיך האישיים ע"ג המתברת. תלמיד שקיבל לידיו שאלון ואין ברצונו להיבחן, חייב להמתין 1/2 שעה בכיתה מתחילת

28/3/11

ועדת המשמעת מזהירה!

נבחן שיימצאו ברשותו חומרי עזר

אסורים או ייתפס בהעתקה,

ייענש בחומרה עד כדי

הרחקתו מהאוניברסיטה.

שנה"ל _____ סמסטר כ' מועד 11

מס' קורס 99-380-01

מחלקה _____ תאריך 6/2/11

המרצה _____

מבחן חלק (אם הבחינה בשני חלקים) _____

הוראות לנבחן בנושא סריקה:

אין לכתוב במחברת בעפרון. יש לכתוב בעט בצבע כחול כהה או שחור בלבד. אין להשתמש בנוזל מחיקה (טיפקס). אין לכתוב בשוליים משני צידי הדף. מחברת בכתב מרושל משפיעה על תוצאות הסריקה.

שם לב! השוליים יחתכו לפני הסריקה. לכן, חל איסור מוחלט

20

18

47

מבחן אתיקה, קוד קורס 99-380-01, מרצה: עו"ד נורית צימרמן, 06/02/2012, מספר מחברת: 21. ת.ז. 06636282-3.
הגדרות: חוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן: "חוק"). כללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית),
תשמ"ו-1986 (להלן: "כללי"). כללי לשכת עורכי הדין (פרסומות), תשס"א-2001 (להלן: "כללי הפרסומות") ****

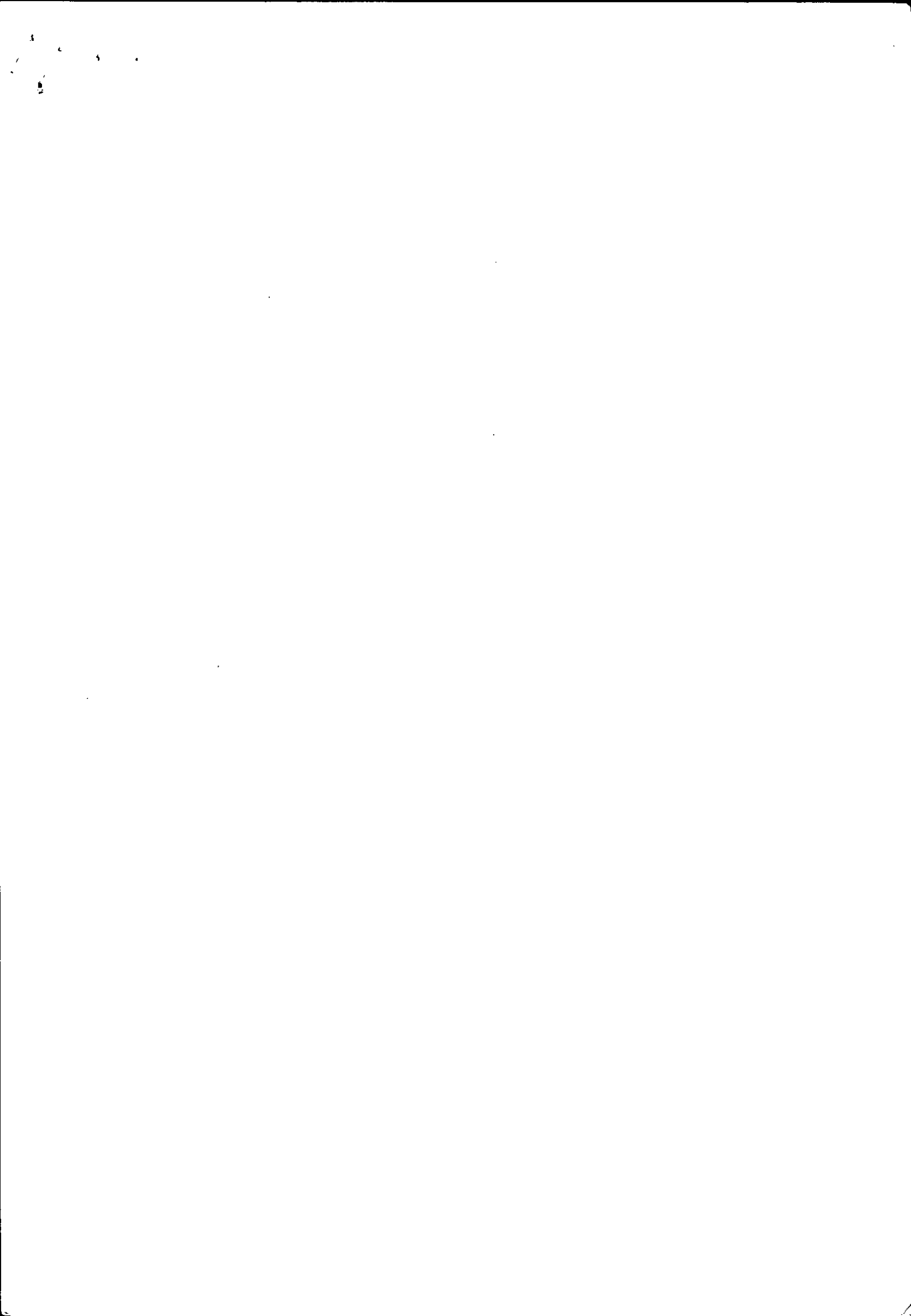
שאלה 1

1. ניתן לתהות על האמירה המוצגת בעזרת הניתוח של מהות האתיקה המקצועית בשני מובנים: (א) אתיקה במובן הצר - דעה זאת לא תסכים עם האמירה הנ"ל וזאת גישה הגורסת כי כללי האתיקה והוראות החוק תפקידם להסדיר את התנהגות החוק ותו לא. קרי בכללים ובחוקים התייחסות לסוגיות הספציפיות בהן עוה"ד נתקל במהלך עבודתו- ובמידה וישנה הפרה מצד עוה"ד, אזי הכללים והחוקים מטילים עליו אחריות אישית. במובן זה ישנה גישה דוקטרינאלית המסתכלת על הכללים והחוקים דרך הפריזה של פרשנות ביהמ"ש ורואה בכך את התווית הדרך הראויה לנהוג בה. על-פע גישה זאת הדין המשמעותי נועד להגן על עוה"ד עצמם ועל לקוחות (ולקוחות פוטנציאלים) מצד שני הגישה שרואה (ב) אתיקה במובן הרחב - דעה זאת תיטה להסכים עם האמירה מכוון שהפריזמה שלה רחבה יותר, הרואה את הכללים והחוקים כנורמות מוסריות רחבות הרלוונטיות למקצוע; כולל אלמנטים מוסריים הקשורים למקצוע עריכת הדין. ישנה התייחסות קבוצתית לעו"ד ומקומו בחברה; קרי האחריות של קהילת עוה"ד הינה קולקטיבית ולא נתונה לבחירתו של הפרט. גישה זו מבנה ביקורתיות תיאורטית המבקשת לראות מעבר לכללים בכך שהיא תוהה על תוכנם ופרשנות ביהמ"ש. על-פי גישה זאת הדין המשמעותי מגן בין השאר על המקצוע ועל כבוד המקצוע; העמדת עורכי דין שסרחו מגנה על הרמה הציבורית ומשמרת אמון הציבור בעוה"ד וברמתם. לראיה השימוש הנרחב בעבירות הסל של אי שמירה על כבוד המקצוע (ס' 53 לחוק). בעקיפין מגן הדין המשמעותי על אמון הציבור בשלטון החוק, שכן עוה"ד נתפסים כמייצגים את שלטון החוק (פס"ד צלטנר).

הש' מ' נאור, בפס"ד שפטל, גרסה כי ההגבלה על חיו המקצועיים והפרטיים של עוה"ד, המצויה בס' 61(3) לחוק לשכת עוה"ד, מתחייבת מעקרון חשוב והוא שמירה על "רמתו וטהרו של מקצוע עריכת הדין" עליהם הלשכה אמורה לשקוד. השמירה על הרמה והטהור של עוה"ד, המופקדת בידי הלשכה, קרדינאלית למרחב הציבורי; זאת מכוון שהאדם ההדיוט (הציבור) שם את יתרו, בשעת הצורך/בעת "צרה", בידי עו"ד. לעניות דעתי אחריות זו הינה אחריות כבדה הדורשת מהעו"ד רמה מקצועית ומוסרית גבוהה כמו כן מחויבות לעקרונות רמים של מחויבות ציבורית לגילוי האמת, צדק חלוקתי ועוד (הדבר נתון למחלוקת).

2. בפס"ד אלבז רביבו נקבע כ המונופול של הלשכה תכליתו להגן על טובת הציבור מכוון שהלשכה שומרת על איכות המקצוע. נטע זיו במאמרה - "מי הזיז את הגלימה שלי" טוענת כנגד טענת "טובת הציבור" המשמשת עילה, לטענתה, לשמירת גבול המקצוע. הכותבת סומכת את דבריה על גישות תיאורטיות לפרופסיה: גישה ראשונה הינה הגישה הפונקציונליסטית להתארגנות המקצוע המשפטי (דורקהיים) - על-פי גישה זו ייחוד המקצוע עריכת הדין נועד להגן על הציבור מפני מתן שירות משפטי לא איכותי, ולמנוע גרימת נזק ללקוחות. לפיכך דרישות לימוד, הכשרה ורישיון אשר נועדו להבטיח זאת. בניגוד לגישה לעיל המדברת על האינטרס הציבורי הגישה הוובריאנית (הביקורתית) להתארגנות המקצועית; דנה באינטרס הפרטיקולארי של העו"ד היחיד להתארגנות הפרופסיונאלית. טענתה של המלומדת לארסון הינה כי ההתארגנות למונופול מהוה תהליך של "סגירות חברתית" השומר על הפרופסיה מירידת קרנה. ייחוד המקצוע נועד בראש ובראשונה לאפשר לעוה"ד לגדור ולשמר את הטרטוריה שלהם ולמנוע תחרות מצד מי שאינם עו"ד; ולא לשם האינטרס החברתי של "טובת הציבור". לארסון טבעה את המושג "הפרוייקט המקצועי" שמבקש לבחון את הנסיבות שמקצוע הפך לכה, ברגע שמקצוע הפך למונופול הוא בעמדת מיקוח מול הרשויות. עמדת זו מקנה לחברי הפרופסיה המקצועית לטעון שלשם "שמירת על רמת המקצוע" יש לאפשר ללשכה שיפוט פנימי, בקרה, רגולציה, חקיקת קודים פנימיים, בחינת הנכנסים למקצוע וכו' השיא מאפשר לפרופסיה ליצור גידור חברתי.

נראה שגישה (א) היא גישה פונקציונלית יותר וגישה (ב) היא גישה מוסרית יותר. גישה (א) מבנה ביקורתיות תיאורטית המבקשת לראות מעבר לכללים בכך שהיא תוהה על תוכנם ופרשנות ביהמ"ש. גישה (ב) מבנה ביקורתיות תיאורטית המבקשת לראות מעבר לכללים בכך שהיא תוהה על תוכנם ופרשנות ביהמ"ש. על-פי גישה זאת הדין המשמעותי מגן בין השאר על המקצוע ועל כבוד המקצוע; העמדת עורכי דין שסרחו מגנה על הרמה הציבורית ומשמרת אמון הציבור בעוה"ד וברמתם. לראיה השימוש הנרחב בעבירות הסל של אי שמירה על כבוד המקצוע (ס' 53 לחוק). בעקיפין מגן הדין המשמעותי על אמון הציבור בשלטון החוק, שכן עוה"ד נתפסים כמייצגים את שלטון החוק (פס"ד צלטנר).

גישה שלישית הקרובה ברעיונותיה לגישה השנייה, עפ"י אבוט, רואה בהתמקצעות תהליך של הגדרת טרטוריה ייחודית וידע מופשט. בחובה ההנחה כי האינטרס המובל הוא קידום כוחה ומעמדה של הפרופסיה לצרכים של מעמד/יוקרה וכו' (בניגוד לאינטרס הציבורי של טובת הכלל).

3. לצידוד באמירה זאת ניתן להעלות את הגישות למושג המקצוע. כגון הגישה הפונקציונאלית (הסוציולוגית) הרואה במקצועות כממלאים תפקיד משמעותי וחיובי בחברה. הסוציולוג אמיל דורקאים גורס כי המקצועות שומרים על רמתנו המוסרית הנאותה. מנגד ישנה גישה ביקורתית לגישה הפונקציונאלית (הסוציולוגית) הגורסת כי אין הצדקה אמפירית לגישה שעיסוק במקצוע אמד להיות לטובה הציבור. לראיה שלא כל עו"ד מחוייב לעבודה התנדבותית (פרו בונו) כמצופה מחברה ששואפת לצדק חברתית ולחלוקה מחדש של העושר וזאת לצורך הקטנת הפערים החברתיים הקיימים ולהנגשת המשפט לכל (יש שופטים הרואים בזכות הגישה לערכאות כנגזרת של חוקי ייסוד).

4. יש הטוענים כי ליטיגציה למטרות ציבוריות הינה תחום ייחודי וחרוג ועל כן יש מקום לכללי אתיקה יחודיים. עיקר הדיון בחובות עוה"ד כלפי הציבור נוגע בסוגיות בהן פועל עו"ד לקדם תיק תקדימי שנועד למטרה רחבה מזו של הלקוח המיוצג בו. במאמרה, נטע זין, מצביעה על כך שהפרקטיקה הליגטורות הזאת מעוררת קשיים כגון זהות האינטרסים אותם מבקשים לקדם קהל הלקוחות ועו"ד. לעיתים אין זהות באינטרסים, דבר המביא לניגוד עניינים. קושי משמעותי נוסף הוא שיקוליה של הקבוצה אליה משתייכים הלקוחות שבאמצעות ייצוגם מבקשים הארגונים החברתיים לקדם תקדימים שהשלכתם תחול בהכרח על כלל בני הקבוצה. קרי חפצים הארגונים בפסיקות תקדימיות שהשלכותיהן תהינה רחבות מעבר לאינטרסים של הלקוח הספציפי. עו"ד אמון על הניווט הסבוך בין האינטרסים השונים תוך מחויבות לעצמו, לביהמ"ש, ללשכה, לציבור, ולצדדים שלישיים.

2

יש לחלק את תשובה זאת לשאלות משנה:

(1) האם עו"ד יכולים לעבוד כשכירים עם בעלי מקצוע (עולה כי מתכלית הארגון "לספק ייעוץ משפטי, תמיכה, הכוונה ועוד" יועסקו בעלי מקצוע נוספים בארגון כמו עובדים סוציאליים, פסיכולוגים וכו') שונים תחת אותו ארגון?

בראש ובראשונה יש לציין את ס' 58 לחוק לשכת עוה"ד אשר אוסר באופן חד משמעי שותפות עם אדם שאינו עו"ד. לכן העסקה של עו"ד אינה חוקית (הארגון מצידו מסתכן בתביעה של הפרחת חובה חקוקה ס' 20 לחוק) ועוה"ד יועסק בארגון מסתכן בהפרה משמעתית של ס' 58 לחוק. בפס"ד אלבו רבבו ביהמ"ש מפרש בצמצום את ס' 20 לחוק לשכת עו"ד וקבעה כי אדם רשאי לייצג את עצמו; ייצוגם של אחרים יינתן רק ע"י עו"ד זאת מכיוון שרק על עוה"ד חלה חובת נאמנות (ס' 54 לחוק לשכת עוה"ד וכלל 2 לכללי הלשכה). עם זאת נקבע שהרשימה בס' 20(2) לחוק הינה סגורה ולכן איסור הייצוג של אדם אחר חל רק בפני הגורמים המנויים בסעיף. כמו כן נקבע בפסה"ד רשימה של דברים שמותר לעשות בשם אדם אחר ואינם נחשבים לייצוג משפטי כגון מילוי טפסים כתיבת מכתבים עם עובדות ולא עם טענות משפטיות ומתן מידע על זכויות משפטיות. אם ייתן הארגון ייצוג משפטי הוא מסתכן בתביעה אזרחית של הפרת חובה חקוקה (ס' 20 לחוק).

(2) האם עו"ד יכולים לתת ייעוץ משפטי ללקוחות של ארגון (להבדיל מלארגון עצמו)?
שאלה זאת תענה בשלילה:

* במידה והארגון פועל למטרת רווח וגובה תשלום עבור אותו שירות משפטי שעו"ד נותן, אין אפשרות לעוה"ד לתת שירות משפטי למי שאינו מעסיקו (מעסיקו=הארגון), קרי ללקוחות הארגון (כלל 11ב(ב) ופס"ד פיצוי נמרץ).
* על מנת לא ליפול תחת האיסור בכלל 11ב(א) ישנה אפשרות שהארגון יוכל להפנות את הלקוחות לעו"ד במידה ויעמוד בשני התנאים המצטברים שנקבעו בפס"ד אלבו רביבו: (1) הארגון צריך להיות גוף הפועל לא למטרות רווח. (2) אסור לגוף לפרסם בפומבי שהוא מעניק שירותים משפטים.
* על-פי כלל 11ב(ג) ניתן לפנות לועד המרכזי לבקשה לחריגה מהוראות אלו בטענה כי הארגון יפעל לטובת הציבור. אני בספק אם אישור שכזה יינתן וזאת לאור הכתוב בבחינה זו בנושא שמירת הלשכה על ייחוד המקצוע. ניתן לבסס בקשה זו על דעתה של המלומדת נטע זיו במאמרה - "מי הזיז את הגלימה שלי" טוענת כנגד טענת "טובת הציבור" המשמשת עילה, לטענתה, לשמירת גבול המקצוע וקוראת לפתיחת שוק השירותים המשפטיים גם למי שאינו עו"ד בהדרגה ותוך הקמת מנגנוני בקשה שיבטיחו את איכות השירות. בפס"ד פיצוי נקבע כי ייחוד המקצוע נועד למנוע אנשים שלא חלים עליהם כללי האתיקה לייצג לקוחות. כמו כן נאמר בפס"ד הנ"ל כי הסיטואציה בה עו"ד מתבקש לתת שירות ללקוח של מעסיקו מעמידה אותו בניגוד עניינים אינהרנטי, דבר שכללי האתיקה שואפים בצדק למנוע. מנגד השי' בייניש מוסיפה באוביטר בפסה"ד כי ניתן לחשוב על מערך של הסדרים חילופיים לכללי האתיקה, כך שגם גופים אחרים יוכלו לעמוד ברף זהה.

* (3) ישנה סכנה של ניגוד עניינים בייעוץ משפטי משותף ע"י עו"ד יחיד (כלל 14(ב)). זאת מפאת הצפי של זהות ואינטרסים שונים בין הלקוחות (ישנו ויתור על החיסיון בין הלקוחות). לימור זר-גוטמן מתריעה כנגד אפשרות של ייצוג משותף ומצביעה על הכשל הפנימי שבייצוג זה ומציעה ליצור חזקה נגד ייצוג שכזה, הניתנת לסתירה. אומנם ישנה הסתכלות על התא המשפחתי כיחידה אורגנית אחת; אך במצב של זוגות ששרויים כבר במחלוקת הסתכלות זאת הינה בעייתית עד מאוד.

18

האירועון שלפנינו מעלה שאלות רבות כגון:

(1) האם פעולתו של עו"ד מתן זינק (להלן: "מתן") בפרום האינטרנט "זכויות בעבודה" הינה בגדר פרסומת? לפי האיסור בס' 55(ב) לחוק אני מניחה כי הפעילות בפרום תחשב כפרסומת, אם לא במישרין אז בעקיפין. עפ"י פס"ד חוטר ישי ניתן לטעון כי למתן תשובות (אני מניחה שהמענה ניתן באופן וולונטרי) בנושא הוא אקט בעל עניין שיש לו חשיבות ציבורית ולכן אכן לראותו כפרסומת (יש לציין כי פסה"ד ניתן עוד לפני התיקון בשנת 2000). במידה והמענה בפרום הינו בגדר פרסומת, האם פרסומת זו הינה מותרת תחת כללי הפרסומת? לאחר התיקון לכללי הפרסומת שחל בשנת 2000 התירה הלשכה על פרסומות בתנאים מסוימים ובלבד שלא יהיה בהם "כדי להטעות את הציבור או לפגוע בו משום פגיעה בכבוד המקצוע" (ס' 55(ב) לחוק); כעת נבחן את תנאים אלו:

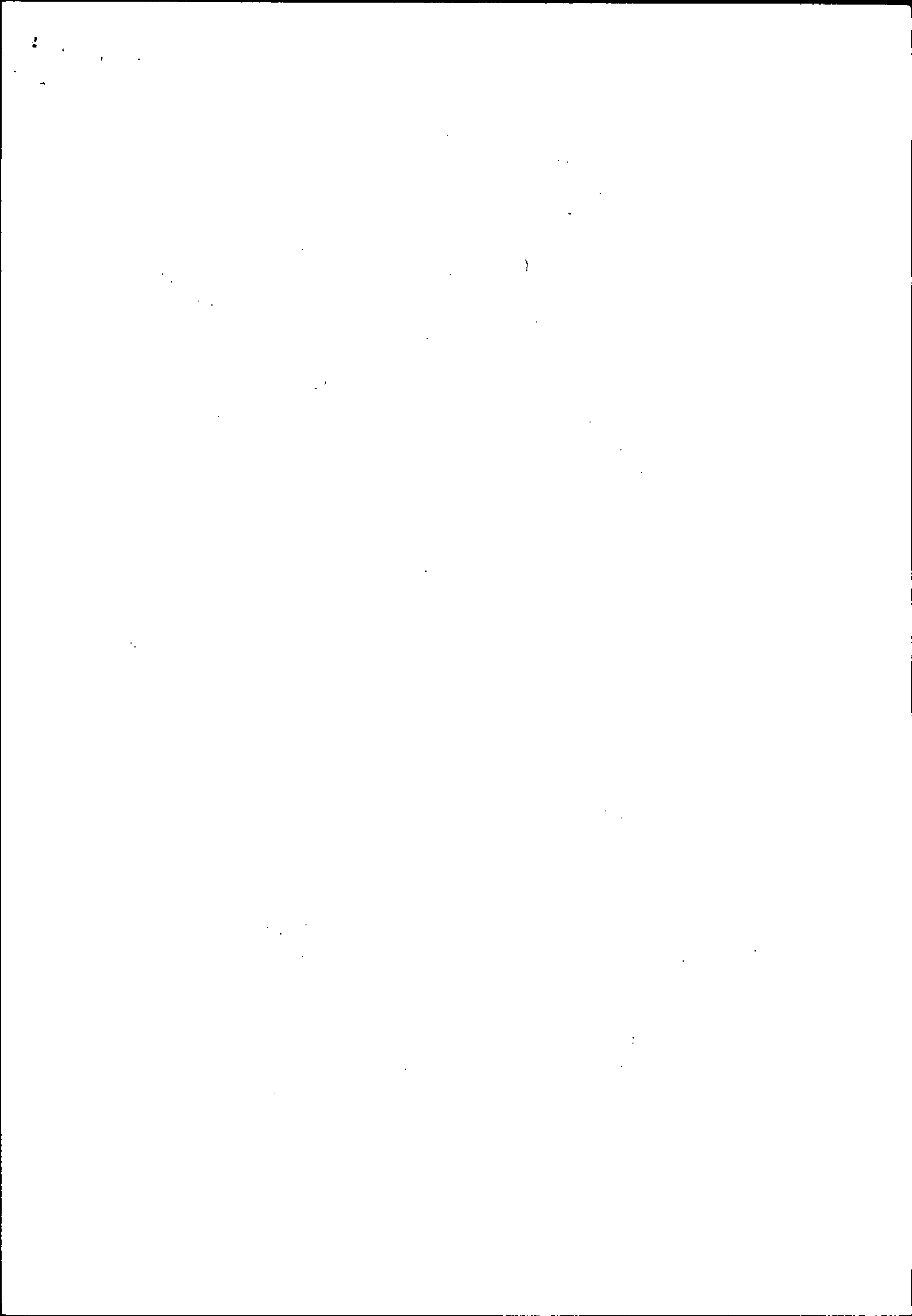
עפ"י ס' 3(5) לכללי הפרסומות פרסום באינטרנט הינו מותר. עפ"י ס' 3(ב)(1)(2)(10) לכללי הפרסומות בהתאמה מותר למתן לציין את שמו, את דבר היותו עו"ד ואת תחום עיסוקו שלו ושל משרדו (דיני עבודה). על פרסומות באינטרנט לעמוד בכללים הקבועים בס' 3(ה) לכללי הפרסומות.

(2) האם כינוי של עוה"ד מתן כ"עו"ד תחת בעבודה" הינה בטעם טוב? האם הינה הפרה של ס' הסל, ס' 53 לחוק, של אי שמירה על כבוד המקצוע? התפיסה בעבר, שאסרה באופן גורף פרסומות, ביקשה בראש ובראשונה לשמור על כבוד המקצוע

(3) מהי הקונסטלציה החוקית של "המשך טיפול"? והעברת מספר שטלפוני של נתן ללקוחות ספציפיים? על פרסומות באינטרנט לעמוד בכללים הקבועים בס' 3(ה) לכללי הפרסומות, יש להדגיש כי אסור לבאנרים של אחרים להופיע באתר. הס' הנ"ל מאפשר להפנות באמצעות לינק לאתרים של עו"ד, נתן אולי להקיש מכך על מסירת מספר הטלפון (אך הוראה זאת היא לגבי פניה לכולא עלמא ולא לגבי אינדיבידואל ספציפי); בנוסף עפ"י ס' 3(ב)(1) לכלל הנ"ל ניתן לפרסם מספר טלפון ("דרכי ההתקשרות"). לכן מתן מצידו יטעו כי המשך הטיפול הפרטני הוא בגדר המותר. ס' 56 לחוק אוסר על עו"ד לשדל אדם למסור לו עבודה מקצועית. מצד שני ניתן לטעון כי המענה הכללי בפורום הוא פרסומת הפונה לרבים ובכך אין פסול אך המשך הטיפול הפרטני הוא בגדר שידול (מתן פונה לאדם ספציפי והפרסומת היא "אחד על אחד"). סביר להניח כי האנשים המחפשים ייעוץ ומוכנים להמשך הטיפול הינם מצויים במצוקה והמשך הטיפול הינו בגדר לחץ שמופעל ע"י מתן המחפש את לקוחו. כמו כן יש ניתן לנסות לטעון כי הפורום באתר האינטרנט הינו "גוף שאינו עו"ד..." כדיבור בכלל 11(א) ובפס"ד טיפול נמרץ, התשובה על שאלה זאת תלויה בגורמים רבין כמון האם רק מתן נותן יעוץ בפורום? האם רק עו"ד נותנים יעוץ בפורום? האם מתן התשובות הינו וולונטרי גרידא על כל המשתמע מכך (ובהסתכלות על כל הגורמים המעורבים באתר, כגון בונה האתר ומעדכניו, חברת השרתים שאתר האינטרנט מאוחסן בתחומה וכו') במידה ו"כסף מחליף ידיים" יש לתהות על טובת ההנאה של מתן מכך (אולי יצביע על "עבודה משותפת" אסורה).

(4) האם מקום עבודתן הזוהה (חברת ההיי-טק נט-אור, להלן: "החברה") של אשת מתן ושירה בלו (הלקוחה של מתן, להלן: "שירה") מהווה ניגוד עניינים? לעו"ד אסור להימצא במצב של ניגוד עניינים (כלל 14(א)) זאת נגזרת מחובת הנאמנות שחב עו"ד ללקוח (ס' 54 לחוק לשכת עוה"ד וכלל 2 לכללי הלשכה). כלל 14(א) מונה מצבים בהם לעו"ד אסור לקחת תיק בניהם מצב בו לעוה"ד עניין אישי. ניתן לטעון כי עבודתה של אשת מתן בחברה מהווה עניין אישי, כי ניתן להניח שבין מתן לאשתו שותפות כלכלית ובמידה ומתן יפגע בחברה ייתכן כי משרתה של אשתו תפגע. לכן על מתן היה להימנע מלכתחילה מלקיחת התיק של שירה כנגד החברה.

האם העובדה שמתן הצהיר על ניגוד העניינים בפני שירה, ש"מחלה" על כך, "מנקה" את מתן מניגוד העניינים? בעיני אין בהצהרה זאת מאום. אלא הצבעה על חוסר תום לב משווע מצידו של מתן (ניתן לטעון לס' 12 לחוק החוזים, חלק כללי). הגילוי של מתן על ניגוד העניינים כביכול מהווה תום לב אך חוסר המקצועיות שבכך מהווה חוסר תום לב מכיון שהרי כלל 14 הנ"ל הינו קוגנטי ואין באפשרות הלקוח הפוטנציאלי להתנות על המחויבות האתית של עוה"ד (המחויבות הינה על מתן בהיותו עו"ד ולא על שירה).

(5) מה פשר ההנחה של שירה כי בידי מתן אפשרת להשיג מידע פנים על החברה? האם מתן הסכים לעשות כהנחתה של שירה במעמד ביסוס החוזה בינו לבין שירה ~~בכך ששתק ונתן לשירה להניח את אשר הניחה?~~ למתן חובת הנאמנות שחב עו"ד לביהמ"ש (ס' 54 לחוק לשכת עו"ד וכלל 2 לכללי הלשכה); זאת מראיית עו"ד "כפקיד ביהמ"ש". על עוה"ד חובה כללית לעזור לביהמ"ש לעשות משפט (פס"ד לגזיאל, עו"ד שמואל, פס"ד פלוני נ' הוועד המחוזי של לשכת עוה"ד בת"א-יפו, פס"ד מרטינו). הש' זמורה גורס כי עו"ד שלא מסייע לביהמ"ש אינו מסייע לשולחו ואף מזיק לו. ניתן להצביע על חוסר תוס לב בקיום משא ותן (ס' 12 לחוק החוזים, חלק כללי) עקב העובדה כי מתן לא תיקן את "טעותה" של שירה. במידה ומתן התכוון לעשות כבקשתה של שירה, נחצה הגבול, ומתן שותף לדבר עבירה ויש לשופטו בהתאם לעבירה שעבר עפ"י חוק העונשין (פס"ד איזמן).

(6) מה המשמעות שדר' לוי, גיסה של שיה הנפיק לה את רוב אישורי המחלה? מה משמעות הידיעה של מתן על עובדה זאת (מה משמעות המשפט שאמר מתן- "נשכח שאמרת לי את זה, אף אחד לא צריך לדעת שהוא גיס שלך")? בהמשך לחובת שהזכרתי בס' הקודם(5)? יש לציין כי כלל 34 מטיל חובה ספציפית על עוה"ד שלא להטעות את ביהמ"ש. מצד אחד עו"ד לא חייב לגלות לביהמ"ד כל מה שידוע לו ואפילו אסור לו (חובת הסודיות המצויה בכלל 19 הינה חובה גורפת) ומצד שני לעו"ד אסור לשקר לביהמ"ש, במידה ומתן היה בעל ידיעה בפועל (קרי- מודעות סוביקטיבית, פרשנות מרחיבה תטען כי גם עצימת עיניים נכללת ודבריה של שירה עוררו חשד ויותר מזה) כי האישורים מפוברקים אסור היה על מתן להגיש את האישורים. עפ"י קלינג על מתן חל איסור להסכים לייצוג. אם התגלית אודות המסמכים הכוזבים התגלתה תוך כדאי ניהול התיק על מתן היה לנסות להניע את שירה מהגשתם. במידה ושירה לא הייתה מתרצה ומתכוונת להגיש את המסמכים על מתן היה להתפטר מבלי לספק את סיבת התפטרותו לביהמ"ש (בכפוף לכל 13 על הפסקת ייצוג ותקנה 473 לתקס"ד). לימור זר-גוטמן נוקטת בגישה המחמירה בטענתה כי על מתן היה אף לגלות לביהמ"ש את סיבת התפטרותו. יש לציין כי המרצה הביעה דעה נגד ההפלה למעשה של הלקוח במסירת המידע לביהמ"ש. ניתן אף לטעון להטעיה במחדל (עפ"י לימור זר-גוטמן) במידה ומתן לא "תיקן" את ביהמ"ש (ישנו הפעלה של מבחן מהותי לגבי משמעות המידע וכושרו להשפיע על המשפט. באירועון לא ניתנו מספיק נתונים על מנת להפעיל את המבחן הנ"ל). ניתן אף לטעון כי למתן חובה לחברה כצד שלישי זאת עפ"י כלל 23 ו 33 המטיל חובה על מתן לנהוג בנימוס וכו'.

אם כן ישנה התנגשות בין חובת הסודיות של מתן אל מול חובת הנאמנות אותה הוא חב כלפי האינטרס הציבורי בכלל (חשיפת המידע) וכלפי ביהמ"ש בפרט (ס' 54 לחוק). בנסיבות המתוארות בשאלה, יש להניח כי אין לשירה אינטרס לגיטימי שמתן לא יגלה לרשויות החוק את המידע בדבר הגשת מסמכים כוזבים.

(7) ההתנגדות של מתן לגישור והזלזול שלו בהצעתה של השופטת בפני שירה:

כללים לקביעת שכ"ט: מהאירועון עולה כי חלק מהשכ"ט שולם למתן ע"י שירה והחלק השני הותנה בתוצאות המשפט. יש לציין כי בהליך אזרחי, בשונה מהליך פלילי, ישנה אפשרות להתנות שכ"ט בתוצאות המשפט (ס' 84 לחוק). האם מתן הוא שמכתיב את ההליך? בפס"ד גולדבלית נקבע כי על עו"ד (מתן) להסביר את הטקטיקה המשפטית ללקוח (שירה) על מתן היה להסביר לשירה את ההליך המשפטי של הגישור ולהיוועץ בה (על שירה לקבוע את המטרות ועל מתן כעו"ד את האמצעים). האם יש קשר להתניית שכ"ט בתוצאות? במידה וכן מתן הפר את חובת הנאמנות לשירה. בהתנהגותו של מתן גישה פטרנליסטית שלא מתחשבת בשירה. שפינגל במאמרו טוען כי על הלקוח לתת הסכמה מדעת ויש להתחשב ביחסי הכוחות בין עו"ד ללקוח (עמדת לחיתות מבחינה מקצועית) (8) האם על מתן היה לשמור חובת הסודיות (ידיעתו האישורים מפוברקים) בצבב ההגנה שלו בגבין רשלנות רפואית? הפסיקה (פס"ד פלונית, פס"ד אשד) קבעה כי בסכסוך בין עו"ד לקוח על שכ"ט ניתן לגלות מידע (לעבור על חובת הסודיות) וזאת בכפוף לשלושה תנאים: אם המידע הכרחי לעילת התביעה, רק את המידע ההכרחי ועל מתן היה לנקוט את כל האמצעים האחרים קודם השימוש במידע וחל על מתן איסור לאיים בחשיפת המידע) סכסוך על רשלנות אינו סכסוך על שכ"ט. עם זאת בכללי הבר האמריקאי יש אפשרות לעו"ד להתגונן כנגד כל סוג של תביעה כנגדו מצב הלקוח, המלומדת זר גוטמן הביעה את דעתה על אפשרות של הרחבה זו.

9) האם נרקמו יחסי עו"ד לקוח בין מתן לאליו? הקריטריונים על-פי פס"ד שרמן להיווצרות של יחסי עו"ד- לקוח

הם:

(א) האם אלי פנה במפורש וביקש ייצוג ממתן?

(ב) האם אלי נתן ייצוג למתן?

(ג) האם מתן קיבל את הייצוג במפורש?

(ד) האם היו ישיבות מפורטות בו קיבל מתן מידע מאלי?

(ה) יש להסתכל על מכלול היחסים ולשאול אם מתן נתן שירות משפטי לאלי?

במידה ולא נרקמו יחסי עו"ד לקוח בין מתן לאלי מה חובתו של מתן כעו"ד לאלי? לשם תשובה על שאלה זאת יש

בראשונה לתהות על השאלה- מה מעמדו של אלי? במידה ואלי הוא צד שלישי (ישנה חבות כללית, ראה דיון לעיל)

49

מספר / תאריך / שם / כתובת / מדינה / נושא / תוצאות / הערות

EXPLICIT FINE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

נא ללא לכתוב בתוך השוליים

בא לא לכתוב בתוך השוליים

נא ללא לכתוב בתוך השוליים

נא לא לכתוב בתוך השוליים

נא לא לכמתו בעפרון

במסגרת תוכנית הלימודים

A series of horizontal dotted lines for writing, spanning the width of the page.

